

ALEC BLENCHÉ

ERUS
ȘI
VALEA
GENEROZITĂȚII

II

Ilustrații de
DOINA ZAVADSKI

Editura Univers

CUPRINS

- CAPITOLUL I Reîntâlnire / 5
- CAPITOLUL II Un nou drum / 10
- CAPITOLUL III O întâlnire surprinzătoare / 17
- CAPITOLUL IV O nouă vale / 28
- CAPITOLUL V Să înceapă jocurile! / 38
- CAPITOLUL VI O companie plăcută / 46
- CAPITOLUL VII O peșteră plină de surprize / 66
- CAPITOLUL VIII Păzitorul rețetei secrete / 81
- CAPITOLUL IX O provocare neașteptată / 94
- CAPITOLUL X Dealul Dăruinței / 106

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Erus cânta și dansa de zor împreună cu Alpi, bucuros că trecuse cu bine de Valea magică a Răbdării, când auzi deodată o voce cunoscută venind de undeva din dreapta lui:

– Nu știam că ești un dansator așa de bun!

Erus se întoarse speriat și, ce să vezi, în fața sa erau cei cinci tovarăși de drum pe care îi lăsase în urmă: Trent, Harun, Ylang, Dvorak și Tomari.

Pentru o clipă încremeni, în timp ce o groază de întrebări îi vuiiau în minte, însă bucuria de a-i revedea era atât de mare, încât dădu fuga să-i îmbrățișeze pe fiecare. Apoi începu să înșire întrebările:

– Ce mă bucur că vă văd! Dar cum de sunteți aici? De unde-ați apărut? Cum ați putut să treceți prin Valea Răbdării? Mi-ați spus că nu puteți intra, că numai un copil poate... Cum ați ajuns aici tocmai acum?

– Ai răbdare și vei primi toate răspunsurile, îi răspunse Tomari ca o bunică înțelegătoare.

– Da, zâmbi Erus, liniștindu-se și respirând ușurat. Până la urmă, indiferent de răspunsurile voastre, mă bucur și vă mulțumesc pentru tot ce am trăit și am învățat în Valea Răbdării.

– Toate au rostul lor, spuse Harun cu vocea sa gravă. Nimic nu este întâmplător.

– Noi nu am spus că nu putem ajunge pe Tărâmul Soarelui, adăugă Ylang. Am zis doar că nu putem intra în Valea Răbdării alături de tine. Altfel, cum crezi că am putea călători dintr-un tărâm într-altul? Există și alte drumuri, dar, după cum bine ai remarcat, era important pentru tine să treci singur prin Valea Răbdării și ne bucurăm tare mult că ai înțeles asta.

– Sper că darurile noastre te-au ajutat, interveni și Dvorak, privindu-l cu blândețe pe Erus.

– Da, înțeleg acum. Să știți că darurile mi-au fost de mare ajutor, chiar dacă, la început, credeam că nici măcar nu îmi vor ține de foame. Nu voi mai privi niciodată la fel o mână de nuci, o legătură de pătrunjel, fructele de pădure sau morcovii care m-au ajutat să văd în întuneric. Dar n-am folosit deloc lămâia, adăugă el mirat, privind spre Ylang.

– Toate la timpul lor, Erus, îi răspunse acesta. Nu uita că acum ești pe Tărâmul Soarelui, iar citricele, după cum ți-am spus, lămâile, portocalele, greșfruturile, sunt toate fructe ale Soarelui și cu siguranță îți vor fi de ajutor mai departe.

– Mai departe... Da, apropo de asta, sunt tare curios ce urmează să se întâmple.

– Mai departe vom merge împreună către Muntele de Foc pentru a dezlega misterul Soarelui care nu mai răsare, zise Ylang.

– Dar, mai întâi de toate, ne vom odihni în seara asta aici, să ne bucurăm de revedere și să-l cunoaștem pe noul tău prieten, adăugă Tomari ca o mamă grijulie.

– A, da, iertați-mă, spuse Erus și își scutură capul zâmbind. El este Alpi, un măr vorbitor, tovarășul meu de drum, care mi-a fost ca un frate. M-a ajutat foarte mult în Valea Răbdării și am hotărât să continuăm aventura aceasta împreună.

– E foarte bine, spuse Trent pe un ton serios. În viață trebuie să ai prieteni buni și de nădejde.

Era ceva ciudat în felul în care vorbea Trent, și asta pentru că o făcea destul de rar și mereu pe un ton sobru și apăsat. Iar statura sa impunătoare și brațele puternice cu care își ținea strâns arcul n-aveau cum să nu-i intimideze măcar un pic pe cei din jur.

Bucuria revederii era însă prea mare pentru ca Erus să se mai gândească la altceva. Așa că Trent aduse o mână de lemne, Harun făcu focul și se așezară cu toții în jurul lui, așa cum făcuseră și înainte de a pătrunde în Valea Răbdării.

O nouă aventură se așternea în fața sa, iar după toate întâmplările prin care trecuse, simțea în sfârșit că se putea odihni liniștit. Închise ochii și răsuflă ușurat, apoi își spuse în sinea lui: „Voi avea răbdare până mâine să văd ce urmează să se întâmple“.

UN NOU DRUM

CAPITOLUL II

— **E** timpul să mergem, auzi deodată vocea blândă a lui Tomari șoptindu-i la ureche.

Erus deschise ochii încet și văzu că toți tovarășii săi erau gata de plecare și îl priveau cum se întindea relaxat lângă focul ce încă ardea mocnit. Harun se apropie și stinse focul făcând un gest cu mâinile sale dibace, apoi repetă cuvintele rostite de Tomari:

— E timpul să mergem, Erus! Muntele de Foc te așteaptă!

— Mă așteaptă! sări ca ars Erus. Cum adică mă așteaptă? Să înțeleg că iar voi merge singur?

Erus simțea că nu e drept să rămână din nou singur, la fel cum se întâmplase în Valea Răbdării. Se uită nedumerit la cei din jur în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Nu te speria, tinere prinț, îi răspunse Dvorak, zâmbind ca un om înțelept. Adu-ți aminte cât de bine ți-a prins să treci prin Valea Răbdării, ce amintiri frumoase ai, ce prieteni buni ți-ai făcut și ce lucruri importante ai învățat.

— Oricum, ce-a fost mai dificil a trecut, adăugă Ylang. Pe Tărâmul Soarelui, n-ai de ce să te temi. Oamenii sunt foarte buni și înțelegători și, cu toate că nimeni nu a mers până acum pe Muntele de Foc, sunt convins că vei fi în siguranță.

– Iar până acolo bineînțeles că te vom conduce, spuse Trent, punându-și cu dibăcie arcul pe spate.

Erus se uită descumpănit la ei, apoi îl privi cu drag pe Alpi care încă dormea în buzunarul de la pieptul său. Stătu așa nemișcat câteva momente, apoi spuse pe un ton hotărât, ridicând ușor din sprânceana dreaptă:

– Presupun că numai un copil cu sufletul curat poate urca pe Muntele de Foc ca să afle ce s-a întâmplat cu soarele, nu-i așa?

– Da, îi răspunse Tomari.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci să pornim, adăugă Erus încrezător. Dar vreau să vă rog ceva: Alpi mă poate însoți mai departe în această călătorie? I-am promis că îi voi îngropa semințele acasă la mine, în grădina castelului. Și trebuie să-mi respect promisiunea, șopti el, ca nu cumva să audă Alpi.

– Sigur că te poate însoți, încuviință Tomari.

– Păi, haideți! sări Alpi în sus de bucurie, sperându-i pe toți. Abia aștept să continuăm călătoria. De fapt, nu dormeam, dar mi-am ținut ochii închiși de teamă că n-o să am voie să continui aventura alături de Erus. Iar acum, când am auzit că vom rămâne împreună, nu mai pot de bucurie...

Începură cu toții să râdă. Și uite-așa, tot râzând și chicotind, se urcară pe cai și porniră în aceeași formulă: trei în față și trei în spate, la fel cum făcuseră prima dată când Erus plecase din Regatul Vânturilor.

După ce călătoriră liniștiți o bună bucată de vreme, ajunseră la o poartă îngustă de lemn pe care scria: „Muntele de Foc nu

